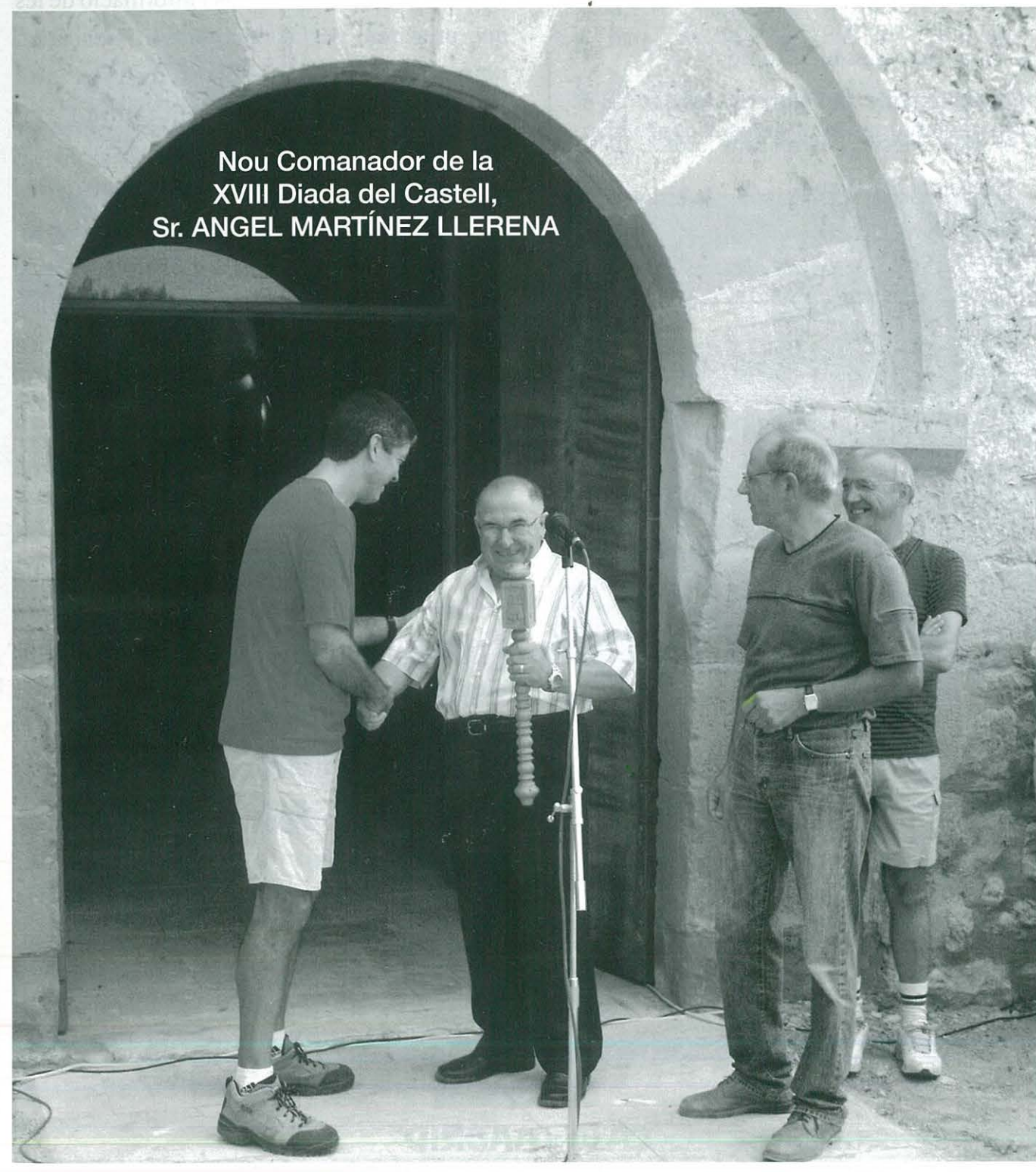

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA	ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 57 32 15 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	l'Antic Molí Restaurant Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL (Ulldecona)	Mobles ARNAU Sant Lluc, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
R. GRAU® FERRETERIA INDUSTRIAL I DOMÈSTICA Guifré, 13 - Tel. 977 720 687 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 - Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org	 Més de 30 anys dins del món immobiliari agilitat i gestió immobiliària Tel. 977 57 31 36 ULLDECONA
 Carnisseria Olga, s.l. AQUÍ BONA CARNI! c/ Major, n° 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@eresmas.com	Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 43550 ULLDECONA (Tarragona)	INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 43550 ULLDECONA	 AGF FÉNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. 977 72 00 48 AGENCIA SAUCH VILADOT - ASSEGUANCES
 BLOC PAPERERIA i REGALS Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA	Col·laboració	 Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA

Carrossa del CCR de les Festes Majors 2005

Nou Comanador de la XVIII Diada del Castell, Sr. ANGEL MARTÍNEZ LLERENA

Í N D E X

	PÀG.
- Editorial	2
- Activitats del CCR	3-5
- Manifest del Comanador de la XVIII Diada del Castell	6
- La Diputació renova el seu web i el fa més accessible a tothom	7
- XXIII Jornades de Teatre	8-9
- XXXIV Concurs Literari Sant Jordi	10-13
- Novetats filatèliques	14
- Gastronomia	} 15
- Racó poètic	

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL-LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

COORDINADOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal
Lluís Fernández Tomás
Enriqueta Sales Ferré
Jordi Reverté Vergés
Mª Cinta Caballer Meseguer
Carmen Àvila Terzi

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix:

gràfiques montsià
C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Editorial

Juliol i agost són mesos que inviten a una parada en les activitats i a gaudir de les vacances, enguany interrompudes per les moltes *ocupacions* de les Festes Majors.

En aquest número hi trobareu una mostra gràfica d'aquestes activitats i informació de les que preparem per al nou curs. Començarem amb el festival d'Ahir i d'Avui que coordina Enriqueta; esperem tindrà l'èxit acostumat.

També us anunciem la proximitat de les XXIII Jornades de Teatre de Tardor, per a les tardes dels diumenges del 2 d'octubre al 13 de novembre, amb obres variades i de qualitat. La darrera representació, com sempre, anirà a càrrec del Grup de Teatre del CCR, que ja l'està preparant amb la il·lusió de sempre. Confiem en la vostra assistència perquè un teatre sense espectadors no té sentit. Us recordem que l'abonament a totes les representacions, a més d'un estalvi, proporciona la comoditat de no haver de passar per taquilla cada tarda i la seguretat de conservar la localitat elegida.

Res més, sols desitjar-vos que la tornada al treball us siga agradable i profitosa i us ajude a créixer com a persona.

JUANJO SANS
President

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU

Com cada any, Ulldecona va celebrar els dies 2 i 3 de juliol, el Mercat Medieval, amb la participació de diferents entitats i de comerciants d'altres llocs. El grup de teatre del CCR va representar divertides escenes pels carrers, ambientades d'acord amb l'època tant en el vestuari com en la temàtica.

♦ ♦ ♦

Durant les Festes Majors, enguany del 20 al 28 d'agost, el CCR també ha organitzat les activitats tradicionals següents:

Dissabte dia 20, XXXIV Concurs de Dibuix Ràpid per a nois i noies fins als 14 anys, a la Pl. de l'Església, amb la col·laboració de Caixa Tarragona.

També a la sala d'exposicions de Caixa Tarragona van estar exposades les maquetes del XIV Concurs de Maquetes Intercomarcal.

El jurat, format per Angel Martínez Llerena, Jordi Raga Carrillo i Juan José Sans Forcadell, va decidir atorgar els següents premis:

Categoria A: Modelisme Naval

1r premi: Quique Ríos Sansano
2n premi: Rubén Llorach Sansano
3r premi: Jordi Raga Carceller

Categoria B: Modelisme Plàstic

1r premi: Javier Segarra
2n premi: David Cifuentes Roman
3r premi: Josep Sans Cucala

Categoria C: Modelisme dinàmic propulsat a motor d'explosió o elèctric

Desert.

Categoria D:

Aeromodelisme motor-vent elèctrics

1r premi: Carlos Sánchez López
2n premi: Ferran Campi Julián

Categoria E: Diorames

1r premi: Jordi Raga Carceller
2n premi: Ferran Campi Julián

El jurat també va creure oportú atorgar una menció especial a l'obra presentada per Julio Sansano.

Diumenge dia 21, VII Concurs de Pintura Ràpida per a majors de 14 anys. Enguany va tenir molt bona participació, i les obres realitzades es van exposar a la Casa de la Cultura. Els premis es van lliurar a la tarda, després d'oferir un dinar als concursants.

Dijous dia 25, com cada any, va ser el dijous el dia destinat a la celebració de la XVIII Diada del Castell. A les 9,30 h. es va sortir des de la Pl. Diputació cap al Castell. Allí es va nomenar el nou Comanador, Sr. Angel Martínez Llerena, tal com us vam anunciar al número anterior de la nostra revista. L'acte va estar organitzat per la Secció de Muntanya del CCR.

El nou comanador Angel Martínez Llerena, fa la salutació a tots els presents a la Diada del Castell

Margarida Genera va ser durant un temps Cap del Servei d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya. Sempre ens ha demostrat el seu interès en el manteniment del Castell d'Ulldecona hi ha col·laborat activament en les tasques realitzades.

Dissabte dia 27, a la sala de Plens de l'Ajuntament es van lliurar els premis del XXXIV Concurs de Dibuix Ràpid i de la XIV Exposició - Concurs de Maquetes.

Diumenge dia 28, a la Desfilada de Carrosses, el CCR va presentar la seva: un

Vaixell Pirata en el que hi havia xiquets i xiquetes emulant al propi Barba Roja.

PREMIS DEL XXXIV CONCURS DE DIBUIX RÀPID

Categoria A (fins a 5 anys)

1r premi: Lara de la Orza García
2n premi: Agnès Gómez Viladot
3r premi: Cecília Nofre Agasa
Accèssit: Alba Roig Muñoz
Premi al Soci: Àngela Elíes Antich

Categoria B (6-7 anys)

1r premi: Clara Longoni Cabañas
2n premi: Iván Siurana Marco
3r premi: Jordi Martínez Lanzas
Accèssit: Pau Prat Jovaní
Accèssit: Paula Obiol Roig

Categoria C (8-9 anys)

1r premi: Laura Paredes Fortuny
2n premi: Ariadna Siurana Marco
3r premi: Sandra Gauxachs Sanz
Accèssit: Isaac Prat Jovaní

Categoria D (10-11 anys)

1r premi: Lia de la Orza García
2n premi: Julià Riba Bel
3r premi: Maria Obiol Roig
Accèssit: Ingrid Mendoza Ferré
Premi al Soci: Anna Elíes Antich

PREMIS DEL VII CONCURS DE PINTURA RÀPIDA

MODALITAT OLI

1er. Premi de l'AJUNTAMENT D'ULLDECONA, a Ramon Pujolà Font.
2n. Premi de R. GRAU, S. L., a Àngel Algueró.
3r. Premi de CASTELL SEGUROS, a Francisco Oficial Martínez.
4rt. Premi de LA CAIXA, a Justino Ruiz Serrano.
5è Premi de JORDI REVERTÉ VERGÉS, a José Danilo Vázquez.
6è Premi de Hotel-Restaurant BON LLOC, a Tere Arasa Pla.

MODALITAT AQUAREL·LA

1r. Premi de CAIXA TARRAGONA, a Jordi Verdés Sans.
2n. Premi de LAGRAMA, S. L., a Àngel Alandes Ruiz.
3r. Premi de CAFÈ FELIU, a Francesc Puell Melàs.
4rt. Premi de INMAR, S.A., a Josep López Moreno.
5è. Premi d'Adm. Loteries CAROLINA BORRELL, a Carme Reverté Simó.

MODALITAT ACRÍLIC

1r. Premi de SAN ALFONSO, a Eduard Caldach Forastero.
2n. Premi de JJP, S.A.L., a Mª Carmen Adell Aparicio.
Premi al pintor local de PRODUCCION, a Gisela Sanz Adell.

Com tots els anys, el Centre Cultural i Recreatiu, t'obsequia amb una participació de Loteria de Nadal que trobaràs en aquesta revista. MOLTA SORT!

LOTERIA DE NADAL

El portador juga la quantitat
d'UN EURO (1 €) del

Núm. 21.631

del sorteig que se celebrarà a Madrid,
el dia 22 de desembre de 2005

Caduca als tres mesos.
Tota papereta esmenada o trencada és nul·la.

Nº dipositat a: **Caixa Tarragona**

**Centre Cultural
i Recreatiu
ULLDECONA**

N.º 0000

Caixa Tarragona

MANIFEST DEL COMANADOR DE LA XVIII DIADA DEL CASTELL

Bon dia a tothom. Senyor Alcalde, Membres del Consistori, President del Centre Cultural i Recreatiu, Reina de festes, Pabilles, senyores i senyors amics tots.

És per a mi un goig i una satisfacció poder estar aquí amb tots vosaltres i en gran emoció rebre el càrrec de Comanador del Castell, el vostre Comanador. Distínció que me s'ha assignat per la meua trajectòria dins l'entitat que sempre portaré dins del meu cor, que és el Centre Cultural i Recreatiu.

Per a mi, el Centre va ser com una assignatura més a la meua vida, ja que amb ell, vaig aprendre el saber que és l'amistat, el ser company, fer tasca en equip, compartir les coses, idees i opinions respecte el pensament dels demés, proposà i no imposà. Cosa que també vaig procurar transmetre als xiquets i xiquetes que allí venien, que molts bons records guardo de tots ells.

Per acabar us voldria dir que aquest any a segut especial per amí, ja que també vaig participar en el 50e Aniversari de La Passió, també filla del Centre i a la que tant estimo, com la carrossa de la "pantera rosa", que quatre joves van fer les delícies de tot un poble, cridant a la plaça de l'Església, a Gabí, Fofo, Miliki i Fofo.

Espero que aquest dia sigui recordat igual, i jo com a Comanador us demano només una cosa, que sigueu la tasca del Centre, que d'aquesta manera també es fa un poble, el nostre poble.

BONES FESTES i VISCA ULLDECONA

Angel Martínez Llerena

LA DIPUTACIÓ RENOVA EL SEU WEB I EL FA MÉS ACCESSIBLE A TOTHOM

<http://www.diputaciodeltarragona.net>

El web de la Diputació de Tarragona estrena un nou disseny, més modern i actual, amb una disposició de la informació senzilla, funcional i clara, coherent amb el que l'usuari espera, però amb una experiència de navegació innovadora i diferent.

Els continguts estan estructurats en quatre grans àmbits, tres d'ells enfocats a mostrar què fa la Diputació per als ciutadans de les comarques de Tarragona: "PER A TU", "PER AL TEU MUNICIPI", "PER A TOTES LES COMARQUES". L'altra secció "LA DIPUTACIÓ", conté informació més corporativa, ensenya com està organitzada, fent un recorregut per tota la seva estructura administrativa i pels seus òrgans de govern. A través d'aquest nou site, la Diputació vol acostar-se al ciutadà, mostrant-se com una administració moderna, dinàmica i activa.

La pàgina principal s'encapçala destacant un "Gran Projecte" que s'anirà mostrant de forma aleatòria cada vegada que s'accedeixi al web. La resta de la plana principal s'estructura en cinc àrees, des d'on es permet un accés ràpid a totes aquelles seccions que puguin tenir major interès per a l'usuari: la secció "Serveis per a tu", conté informació sobre l'oferta d'ocupació pública, subvencions, premis i beques, oferta formativa, d'ensenyaments artístics, musicals i especials... Una altra àrea per accedir directament al directori de municipis, i tres àrees més: Novetats, Agenda d'Actes i Notícies.

Una millora important d'aquest web ve donada perquè el seu manteniment es realitza mitjançant un gestor de continguts que permet crear, editar i distribuir els continguts del web de manera autònoma per

cada àrea o servei de la Diputació, possibilitant que el web s'actualitzi amb més rapidesa. A més es garanteix l'accés als continguts a un major nombre de persones, avançant-se al que disposa la Llei 34/O2 de Serveis a la societat de la informació i de comerç electrònic (LSSI), que obligarà totes les webs de les administracions públiques a ser accessibles a persones amb discapacitat i edat avançada.

El nou portal de la Diputació de Tarragona www.diputaciodeltarragona.net té una clara vocació de ser útil al ciutadà de les comarques tarragonines, mostrant la informació dels serveis que ofereix, de manera àgil i atractiva.

El Diputat i President de la Comissió de Cultura de la Diputació de Tarragona, Joaquim Nin, ha manifestat que l'objectiu del nou web de la Diputació de Tarragona és la de mostrar una administració moderna, dinàmica i activa, mitjançant un disseny més innovador i actual. Així mateix, assenyalar que la Diputació de Tarragona realitza una aposta molt forta en les noves tecnologies i prova d'això és la "Webfàcil" pels Ajuntaments que es va presentar fa pocs dies, el nou portal de Tinet i properament es realitzarà la presentació de la "Webfàcil" pels ciutadans, tema en què s'està treballant actualment.

Nin va subratllar que la nova pàgina de la Diputació de Tarragona és una pàgina àgil, que es renova constantment, amb continguts vius i que tenen com a finalitat la voluntat d'informar de forma puntual tant als ajuntaments com als ciutadans de la demarcació de Tarragona.

(See attached file: Portada nova web.jpg)

XXIII JORNADES DE TEATRE

PROGRAMACIÓ

Diumenge, 2 d'octubre

"ANEM DE BOLOS"

Original i còpia de Rafel Santapau

Companyia de comèdies
CRISI PERPÈTUA

Diumenge, 9 d'octubre

"PERDONA'M MARI PERÒ LUCAS M'ESTIMAVA A MI"

(Comèdia)

PATRONAT DE TORTOSA

Diumenge, 16 d'octubre

"INTRIÀNGULIS"

STRIP TEASE de Slawomir Mrozek
AKELARRE DE AFICIONADOS, basada en l'obra original
"Van para polvo enamorado" de Alberto Miralles
TUVE UNA DULCE MUERTE de Mª Carmen González
PARANOIA TEATRE de Castelldefels

Diumenge, 23 d'octubre

"MOULIN ROUGE" El musical

Adaptació d'Arnau Lobo

Jove CALASSANÇ TEATRE de Barcelona

Diumenge, 30 d'octubre

"NVO VADIS...! EMBOLIQUVS ROMANORUM"

d'Ignasi d'Artès i Magrinyà

ELENC ARTÍSTIC ARBOCENC de l'Arbós del Penedès

Diumenge, 6 de novembre

"MAREIG"

G.T. LA TORRE

de les Gunyoles d'Avinyonet

Diumenge, 13 de novembre

"QUAN ELL ÉS ELL... I ELLA..."

de Nicasi Camps i Pinós

G.T. CENTRE CULTURAL RECREATIU
d'Ulldecona

AVISOS:

- Totes les dades de les representacions han estat fixades amb prou cura, poden, però, ésser modificades. Per tant qualsevol imprevist serà resolt per l'entitat organitzadora.
- Les taquilles del Teatre Municipal s'obriran mitja hora abans de cada funció.
- Venda d'entrades i abonaments al mateix teatre, els diumenges de funció, al preu de 4 Euros, essent de 20 Euros el preu de l'abonament per a totes les funcions.
- A la funció del proper dia 13 de novembre es farà la Clausura de les XXIII JORNADES DE TEATRE amb l'assistència dels representants de les institucions patrocinadores.
- Per més *INFORMACIÓ* sobre la programació de les Jornades de Teatre d'Ulldecona adreceu-vos a:

Centre Cultural i Recreatiu

Apartat correus 52 - Ulldecona

Tels. 977 57 31 99 - 977 72 06 82

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA

**gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

E-mail: graf.montsia@terra.es

XXXIV CONCURS LITERARI SANT JORDI

A continuació publicuem la primera part de la redacció guanyadora de la categoria D, recordant-vos que els treballs no han estat corregits ni modificats, es publicuen tal com es van escriure.

Categoria D: LA DARRERA NIT de Montserrat Bordes Vidal

(1ª PART)

Era un migdia d'abril i Àurea estava especialment contenta d'arribar en aquell poble. No era un dia qualsevol. D'acord que era el tren de sempre, a quarts d'una; d'acord que a l'estació no hi havia novetats, les cares dels mateixos desocupats de cada quinze dies; d'acord que plovia i el dia no prometia gaire; però, tot i així, aquell divendres era diferent: A la tarda li donaven la clau. Era una clau única. L'havia vista, una mica rovellada i tot. Havia demanat que, si podia ser, no la fessin gaire neta, que així li agradava més. L'agent immobiliari deuria haver pensat qualsevol cosa d'ella i dels seus capritxos, però li era ben igual. De fet, no li era ben igual, li agradava que la jutgessin diferent, pel gust d'una clau rovellada i pel gust d'una casa antiga i vella, amb trull als baixos i un verger de 100 metres quadrats.

Àurea no havia nascut en aquell poble, l'havia conegut dos anys enrere quan hi va anar a fer una substitució a l'Institut. S'hi va estar tres mesos i s'hi va sentir a gust. No hi havia fet amics però li va agradar el poble, amb les seves llums, les seves campanes, els carrers amples, el camp tan a porop, el tren ben a mà...

És un poble ideal -solia comentar-li a la família, que eren de Vallvidrera- hi pots arribar i te'n pots anar, sense problemes, per tres camins diferents; per la muntanya, per carretera i per la via. Fins i tot amb barca pel riu, hi arribaries, si no hi haguessin fet un pantà més amunt -explicava de broma- "lo pantano d'Ulldecona", en diuen ells.

Àurea era professora de literatura i, a més, una mica somnatriutes. S'havia llicenciat feia quatre anys, havia guanyat una oposició i esperava sense presses plaça fixa. De fet, era el que li venia de gust, volia anar fent i anar veient. Es quedava amb algunes coses, quedar-se no volia dir posseir-les, se les quedava, les interioritzava per pegar-li voltes quan s'avorrís o quan volgués avorrir-se, que en tenia tot el dret. Era treballadora i, a més, estalviadora. Quan va anar a parar a Ulldecona va assabentar-se que el centre del poble era ple de

casos antigues deshabitades moltes d'elles en venda a un preu gens forassenyat per a la seva butxaca, de manera que va decidir fer una inversió, com diu la gent. Li venia de gust tenir un projecte de rehabilitació i va comprar-se una casa al carrer Migdia, per poder ser enmig de tot i, alhora, tenir sempre un peu dalt del tren. Ser d'allí i de tot arreu.

Estava a punt d'aconseguir-ho, però li va costar una mica: era una casa sense papers -tal mateix!- una casa sense escriptures, una casa que no era del poble perquè ningú l'havia registrada; era una casa que existia per a ella, que plantejava misteris i satisfia prioritats, que s'hi entrava com a un escenari, amb incertesa i un miler d'expectatives. Finalment, la casa es va posar a nom d'una hereira i d'aquí a no res, canviaria de propietària. Havien quedat a les tres a cal notari.

No ens coneixíem de res, era una senyora de poc més de 60 anys, de cara agradable i amb una mica de sobrepès. Em va explicar que feia 25 anys que havia mort el darrer habitant de la casa, un tal Damianet, que ni tampoc era de la família. Quan aquest senyor havia deixat l'ofici de pastor, els l'havia llogada als seus pares, que se'n cuidaven sense saber-ne gaire cosa dels anteriors propietaris. Remenant papers havia sortit que ella n'era l'única possible hereira i ara se l'havia volgut vendre...

- I mira, quin encert, una xica fadrina me l'ha volguda comprar. La casa no es fea, no, i té una bona sortida. Ara tot herbotes, però ja t'ho faràs ben bonic!

- I tant, Carme, que m'ho faré ben bonic.

La casa necessitava que la fessin bonica i potser que la fessin i tot, amb tot el significat del verb fer. La veritat és que el seu estat no era òptim, a més de brutor i herbotes, hi havia el pas del temps amb les seves humitats, els escrotonaments, rajoles en mal estat, fusta podrida... L'únic espai mig habitable eren les golfes, una estança no gaire gran, encara no quaranta metres quadrats que donaven al terrat. *Aquí m'hi faré el meu refugi, la meva caseta, el meu santuari -s'en reia Àurea d'ella mateixa. Un seguit de prestatges envoltaven el perímetre de les golfes, com si algú hi hagués fet vida i hagués preparat aquell rudimentari equipament.*

Eren uns prestatges no gaire amples. No se semblaven gens a les barres dels colomars improvisats a les cases, això jo ja ho coneixia. De

moment vaig pensar que les lleixes per deixar-hi terrissa sobrera que no cabia als armaris de baix. En la meva ignorància, escatia que no fossin suports per a gàbies de conills, tal com havia vist una vegada a casa meva. la gent gran d'aquest poble, a les golfes hi tenen gàbies amb pardals, conills i el que es presenti. Fins i tot, indiots!

A banda d'aquests elements inesperats, les golfes eren ben normals: una planta quadrada de rajola basta, dues finestres que donaven al carrer, des d'on es veia una corriola, i un marc sense porta i amb una cortina que conduïa al terrat.

Posaré a punt aquestes golfes, en trauré la pols, emblanquinaré les parets, hi penjaré cortines... i amb una mànega, un matalàs inflable i un fogonet, podré fer-hi vida uns quants dies a l'estiu. Aquestes lleixes seran el meu mobiliari improvisat, em serviran per deixar-hi el més imprescindible: menjar, fireta, una mica de roba i uns poquets llibres. No m'hi podré quedar gaire temps. També he de viatjar. La rehabilitació de la casa és un projecte.

Això mateix els hi havia dit als seus alumnes feia dues setmanes, en tornar de Setmana Santa. Tota lectura pot ser un projecte, i ara en teniu un de ben llarg: *Don Quijote de la Mancha*. Si aconseguíu entrar-hi, el llegireu més d'una vegada al llarg de la vida. I cada vegada serà un llibre, perquè hi buscareu coses diferents. Podeu llegir-lo saltant-vos capítols, el podeu agafar per on vulgueu. Qui suporta Lope de Vega, Garcilasso...? Els coneixeu, els heu estudiat per a l'examen. Què us en ha quedat? Tots tenim clar que són d'un altre temps. Resten allí, anteriors a l'edat moderna. Don Quixot viurà en cadascú de vodaltres, entre tots seguireu enriquint el personatge, aportant-li matisos. El pobre Cervantes no es pensava estar fent aquesta classe d'espill etern. No crec que es trenqués tant les banyes ni que pretengués tanta complexitat. És el triomf de l'idealisme? de la bogeria? de l'esperit d'evasió? és el primer hippy... un embaucador que enganya un bonhome anomenat Sancho? Jo me'l vaig tornar a llegir aquest hivern; però, no tot, vaig començar quan D. Quixot i Sancho Panza arriben a Barcelona pel camí ral; aquest camí passa per unes muntanyes que jo conec bé de tant fer-hi excursions, les moles Sant Llorenç de Munt. Me'n van vindre ganes després de fer-hi la ruta dels bandolers. Quixot i Sancho arriben a Barcelona acompanyats del bandoler Roca Guinard, s'estan a ciutat, Quixot és abatut i decideixen tornar a la seva aldea amb la il·lusió de sortir-ne més endavant per fer de pastors per aquests móns de Déu.

- Però no tornen a sortir, oi?

- Veig que hi ha qui ja s'ha fullejat la novel·la. Doncs, tal com tu ho dius, D. Quixot es mor de pena abans de la seva nova sortida. Sempre he pensat que l'autor va fer malament. Aquesta darrera vegada més que cap altra, he trobat desencertat el final que Cervantes li dona al llibre: la història podia continuar amb els dos protagonistes fent de pastors. No veig per què els havia de separar ara que ja tenien nom i tot: el pastor Quijotiz i el pastor Pancino.

Aquest Cervantes no tenia perspectiva comercial. Si s'hagués tractat d'un d'aquests de les telenovel·les actuals no s'hagués deixat perdre l'oportunitat de la fama. A més, com a persona interessada en les lletres, m'agraden les paròdies, en aquest cas de la literatura bucòlica. Perquè, evidentment, Cervantes hagués tornat a escriure una paròdia.

A vegades m'imagino que algú troba un altre final per al Quixot; amb tant d'embolic d'autors d'aquest llibre com hi ha: Miguel de Cervantes, Cide Amete Benengeli (o Berenjena), Avellanada (l'impostor)... Vés a saber si no en surt un altra versió per aquests móns de déu on ens expliquen que la parella van seguir vivint com a pastors, tal com ja tenien plantejat.

- Dius que vas tornar-te a llegir el Quixot per què vas fer una excursió?

- Una darrera cosa us vull dir: les excursions desperten la curiositat, no ho oblideu i practiqueu les dues coses: camineu i llegiu. Si camineu i llegiu podreu escriure; que no hi ha plaer millor que la recreació, perquè ens allibera de l'oblit. Mireu d'ordenar els fets, trobeu-li la lògica a l'absurd. al que sembla absurd, però que no ho és tant.

I tot allò els havia dit? Totes aquelles mentides vaig ser capaç d'inventar-me? Quina obsessió per donar sentit a l'assignatura de literatura castellana. Però si no és l'estratègia, dubto que altres coses puguin ser més útils: les dates, les obres, allò que altres han dit sobre l'obra... Són ells i elles, el seu personatge i la seva percepció.

No crec que vagi desencaminada quan els plantejo la lectura del Quixot com un projecte que haurien d'arrodonir. No vull plantejar-ho d'altra manera.

Ui, però si van a tocar les 7, s'ha fet tard i aquí no hi ha llum.

Àurea va baixar les escales amb compte per no caure, se'n pensava anar a l'hotel del poble. Un que n'hi havia als afores, a la vora de la carretera de Vinaròs. Quan va anar a buscar la clau per tancar la casa va adonar-se'n que no la tenia a la

bossa. Amb tanta inspiració, plans per l'estiu i piruetes educatives se l'havia oblidat a les golfes i ara no hi havia llum. Li va agafar una mica de por i va estar a punt de renunciar a pujar i buscar la clau a les fosques, però li feia ràbia ser així. Si s'hi havia d'estar tot l'estiu, la major part dels temps sola, ja podia començar a acostumar-se a l'autosuficiència i les seves dificultats. A més, tenia una fantàstica llanterneta a la bossa. La va encendre i va enfilat amunt.

L'escala era ampla i estava en molt bon estat. Pujava tranquil·la, sentint com se li enganxaven les teranyines a la cara i a les mans. Per sort, hi havia una lluneta guapíssima que l'ajudaria a buscar la clau per l'estança. Anava palpant les lleixes i hi trobava enganxat de tot, bé, de tot el que no sabia què era: gruixos, revores, grumols viscosos, algun forat com per posar no sé què (espelmes?), pols, un botó, una anella, tres pinces d'estendre la roba, un drap, un bastó, unes ulleres, una clau, però no era la clau que buscava perquè era més menuda...

Es van acabar les lleixes i va tocar la paret, que era boteruda. Ja ho havia pensat que volia emblanquinar les parets. Allí hi havia feina. Ara tocava el pany de paret una mica escrostonat, rascaves i queia material; li era igual, ella ho repararia, encara que li diguessin que començava la casa pel terrat, la podia començar per on volgués. Tocava els escrostonats i els bonys. Un altre cop les lleixes i, entre els objectes inservibles, una altra clau, que tampoc no era la seua. Se la va posar a la butxaca amb l'altra, i ara, en acabar-se la segona lleixa, va trobar una cosa estranya al tacte, era un forat, però no de paret, no es tractava d'un senyallet, una macadeta, era un forat de tacte metàl·lic, li cabia perfectament la punta del dit menut, tenia forma de pany, era un pany de porta, claríssim. I no es tractava de la porta del terrat, perquè no en tenia, s'hi accedia lliurement despassant una cortina de sac, ho estava veient des d'on era.

Aquella era una porta que no sabia què amagava. Va provar sort amb les dues claus que havia trobat i va poder obrir una d'elles. Va accedir a un quartet de sostre baix sense més ventilació que una finestreta per la qual s'hi veia la lluna. Al quartet també hi havia prestatges, més menuts que els de les golfes, i també els va resseguir amb la mà. Ara ja no buscava la clau de casa, era curiositat, ganes de saber-ne més. Van tocar les vuit i li van venir les presses. S'hi havia passat una hora, allí palpant. Ja era de nit fosc i la pila s'havia acabat, sort que en portava una altra. Aleshores, li va venir al pas, no dels peus, sinó de les mans,

un objecte, una cosa que pesava més que les andròmines que s'havia trobat fins aquell moment.

- Això és un llibre! Un llibre? Toco unes sivelles, són unes tapes de cuir, té pols. Semblen fulls... Sí que és un llibre!

Va canviar la pila de la llanterna i va comprovar que allò era un volum escrit a mà. A la portada hi havien pintat un ramat d'ovelles i dos figures humanes amb vestidures antigues que, asseguts a la vora d'una font enmig d'un prat, tocaven l'un la flauta i l'altre, un tamborí. En lletra gòtica deia així: *De les aventures i los trobos del pastor Quijotís i lo seu criadet Pancinet per la serra del Montsià quan van sortir de la capital i van arribar a Ulldecona voreta mar i comptant pals.*

A l'interior, hi havia tot ple d'imatges bucòliques amb D. Quixot i Sancho Panza i molts altres personatges que semblaven visitar-los, fer-los companyia, acomboiar-los, festejar-los... al primer full hi deia:

Estes aventures me les va explicar un pastor molt vellet que feia vida a una cova del Montsià que no vos diré on és pa que no ho sàpiga dingú. Com que ell no sabia escriure i jo sí que en se una miqueta, me les dia de cor, i jo, que sempre havia sentit dir que a la vida, si pot ser i sense fer mal a dengú, s'ha de practicar allò d'Obri la boca i pastisset dins, no volent-lo desdorar i en molta il·lusió com me feia, ben cregudet com ben cregudet, cada dia una miqueta, i quan se feia de nit, pintava la vida d'aquells dos desgraciadets i explicava les coses que aquell pastoret tan vellet me dia com a bones.

I vaig acabar la història, ans de jubilar-me i baixar a viure al carrer Migdia d'Ulldecona a on, per fer-me temor de les riotes de la gent, mai no vaig dixer llegir este llibre perquè tinc mala lletra i perquè faig alguna falta. Dixeré lo llibret a les angorfes, en tot un munt més de revistes, diaris i novel·les que a mi m'han entretingut durant anys i qui les vulgue les agafarà. I també, si vol, que agafe les lleixes de fusta bona, per si les necessita pa alguna altra cosa.

Damianet Bayerri Gausachs
Lo pastor del Montsià
Ulldecona, any 1975

Però... Què és això? M'encanta! M'encanta! D'on ha sortit aquesta virgueria? Ho sabia, no podia ser que D. Quixot es morís d'entristiment. Quina troballa. Quina passada. Damianet Bayerri, què és tot això? A veure que m'explica aquest hemenet!

Poema que Eusebiet Barrera dedica als lectors d'este llibre

Tal com Vicent mon padrí
s'afanava a munyir,
jo, vellet, mes lo cap clar,
m'afanaré a relatar
allò que em van explicar
de Pancino i Quijotís,
que fa anys van viure aquí,
a la serra del Montsià
governatn-se amb les auvelles
fent cançons i rodolins.
Ans que Damianet Bayerri
escrigue lo que jo li dic
voldria dir-li una cosa
que mai a dengú li hai dit:
Noble laurel te corona
pastor tu bella cabeza,
no dejes que nadie ponga
perejil en tu pechera,
que dicen que el perejil,
hierba es de los olvidos
pues, sobre todas las cosas,
flor y nata yo te digo.

TERCERA PART DEL QUIXOT

que aquesta és en català ulldeconi

AQUÍ COMENCEN LES AVENTURES I LOS TROBOS DEL PASTOR QUIJOTÍS I LO SEU CRIADET PANCINET PER LA SERRA DEL MONTSIÀ

Capítol I

Que parla de com van arribar Quijotís i Pancinet a la serra del Montsià i de per què s'hi van quedar.

Si heu anat a Barcelona, coneixereu d'on vos parlo. Pos diuen que encabat que aquell cavaller dit lo de la Blanca Luna, que va llançar a perdre a D. Quixot al que ara és la platja de la Barceloneta, perquè parlant de l'aimada d'un i de l'altre se van discutir, i el més vell va anar a parar enterra i amb lo seu cavall i la vestimenta que ja era de sa güelo, diuen, pos així ho diuen que l'home no va tenir alientos pa seguir defensant res i que li va dir a Sancho Panza:

Xiquet, anemone a una terra més tranquil·la, perquè estic cansat i podrit i no crec que dure molt si no hi poso remei. Rocinante, ja ho veus, pitjor que jo, i tu, sempre et queixes de gana i de cansament.

L'altre va dir que sí. Pos què havia de dir? I domés va preguntar:

- I ara, què farem, ja no dic pa fer fortuna, que ja veig que al vostre costat, poca, dic què farem pa minjar, pal més elemental.

- No t'acabaré de criar mai, Sancho: *No sólo de pan vive el hombre*. Encara no t'ho has après.

- Sí que ho havia sentit dir, però en lo pa jo hi vull coses ben diferents a vós, D. Quixot.

- Mira Sancho, el que ara farem és anar-mon d'aquí perquè hi ha uns bruixots marins que mos volen fer la pell i mos portaran mala estruga si aquí mos quedem.

D., Quixot li va manar a Sancho que es quedés fent compte lo burret d'ell i també el seu Rocinante, i ell se'n va anar a casa del cartògraf Balaguer perquè li digués com podia tornar a emprendre camí en busca de noves aventures (i que no fos pel camí ral tal com havia arribat a Barcelona), que encara que les volia més tranquil·les, no s'en volia apartar del tot, ni volia tornar a la seua aldea que era un avorriment dels més grans. El cartògraf Balaguer li va explicar que hi havia una altra manera de sortir de Barcelona i que era navegant, anant a qualsevol altra terra del Mediterrani on podia provar fortuna: Itàlia, Argèlia, Grècia, Sardenya... ell li va dir que no sabia què fer-ne del cavall i del burret del seu acompanyant i que més s'estimava sortir per terra. A més, que Sancho no voldria fer de mariner i que el nou ofici que havia pensat ell era el de pastors.

I li va demanar que li fes un mapa de la ciutat cap al Sud. Balaguer li va explicar que hi havia un camí vora mar des de Barcelona a un poblet dit Ulldecona i que d'allí encara se n'anava més avall, però que ja era més difícil seguir-lo i que haurien de tornar a preguntar-ne, però que de Barcelona a Ulldecona ja en tenien un bon tros i que, encara que ell no hi havia estat mai, podien creure les gents quan dien que tot allò era tan bonic: que hi havia molt bon peix, molt bon oli, bones ametles, dolces taronges, que los moros hi havien fet tant de bé perquè per tot arreu hi havia aigua. Només haurien de fugir d'unes terres a l'alçada d'on moria el riu Ebre perquè dien que qui entrava ja no en sortia de tants de mosquits i gents de mal caràcter que les habitaven.

Ara, des de la Costa, enfileu cap al poble d'Horta, i per St. Genís arribareu a Collserola i hi buscareu Vallvidrera. Creuant lo Baix Llobregat, fareu cap al Garraf. Hi trobareu les vil·les de Vilanova i Sitges. Aquí ja sereu a la costa i no us podreu perdre perquè no hi ha més camí que un: Tarragona, el cap de Salou, Cambrils, i, a poc a poc, arribareu a les terres del Sud amb tota la seva riquesa. Si algun dia ens tornem a veure, ja m'ho sabreu dir.

(continuarà)

COLLECCIONISME

Secció Filatèlica

Mesos d'abril/maig

AÑO MUNDIAL DE LA FÍSICA

Fecha de emisión: 28 de Abril 2005.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Autoadhesivo fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 0,28 euros.
 Tirada: Ilimitada.

L'any 2005 està dedicat a l'Any Mundial de la Física, proclamat per la ONU i la UNESCO per commemorar en tot el món el centenari de la publicació de les quatre grans teories d'Albert Einstein que van canviar el curs de la història.

El segell que s'emet, reproduïx el logo oficial de l'Any Mundial de la Física 2005, que en la seva representació gràfica correspon al con de llum i la fórmula $E=mc^2$. Aquesta fórmula, possiblement la més famosa de tots els temps, està continguda en la Teoria Especial de la Relativitat d'Einstein i indica que l'energia E i la massa (m) es relacionen a través de la velocitat de la llum (c). La matèria (massa) es pot convertir en energia i l'energia en matèria.

EUROPA 2005. GASTRONOMIA

Fecha de emisión: 15 de Abril 2005.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,53 euros.
 Tirada: 1 millón.

Dintre de la sèrie Europa, el passat 15 d'abril es va emetre un segell amb el tema Gastronomia. En aquesta ocasió el segell està dedicat al pernil, un dels productes estrella de la gastronomia en tot el món.

150 ANIVERSARIO DEL TELÉGRAFO EN ESPAÑA.

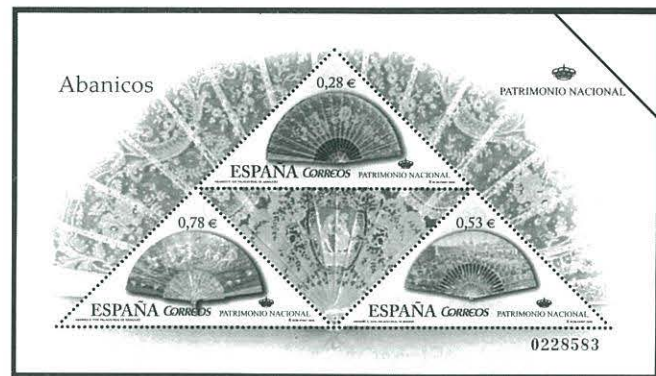
Fecha de emisión: 26 Abril 2005.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,28 euros.
 Tirada: 1 millón.

El 22 d'abril de 1855 es va promulgar la llei que autoritzava al Govern establir un complex sistema de línies electro-telegràfiques que enllaçaren les diferents ciutats espanyoles. Es preveia que la xarxa tindria una longitud de 6.280 km. i estaria composta per quasi 14.000 quilòmetres de cable i més de 100.000 pals. El segell commemoratiu que s'emet reproduïx un model d'emissor conegut com a "manipulador Morse" que es conserva en el Museu Postal de Madrid.

PATRIMONIO NACIONAL. ABANICOS.

Fecha de emisión: 9 de Mayo 2005.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 76,56 x 49,9 mm. (triangular).
 Tamaño de la hoja bloque: 163 x 91,3 mm.
 Valor postal: 0,28; 0,53 y 0,78 euros.
 Tirada: 600 mil.

Un full bloc amb tres segells de correus triangulars de la sèrie Patrimonio Nacional, ha estat dedicat, en aquesta ocasió, a la col·lecció de ventalls que es conserven en diferents palaus reials. El segell de 0,28 euros, reproduïx un ventall "pericón" de l'últim terç del segle XIX. Es conserva al Palau Reial d'Aranjuez. El segell de 0,53 euros, reproduïx un ventall de la segona meitat del segle XVIII. Es conserva al Palau Reial de Madrid. El segell de 0,78 euros, reproduïx un ventall datat entre els segles XVIII i XIX. Es conserva al Palau Reial d'Aranjuez. La vinyeta sense valor postal en el centre dels tres segells triangulars, reproduïx un detall del barnillatge d'un ventall de la segona meitat del segle XIX, que es conserva al Palau Reial d'Aranjuez.

GASTRONOMIA

CARRÉ DE CORDER AMB CARXOFETES, PRUNES, ESPÀRRECS VERDS I PATATES ANNA

per Vicent Guimerà Sales

Elaboració:

Netejarem el carré de corder de les grasses i amb l'ajuda d'un paper d'alumini el ficarem a coure al forn a uns 150° C. durant 15 minuts, amb un xorret d'oli d'oliva. Per un altre costat farem el sofregit de ceba, carxofetes, prunes i espàrrecs verds. Ho deixarem escalfar un ratet.

Per acabar tallarem les patates per a fer xips i les fregirem. Un cop fregides farem un fullat de patates, formatge ratllat i ho courem al forn fins que quedi cruïxen.

Per a muntar el plat ficarem el saltejat de carxofes a baix el plat, el carré al damunt i el fullat de patata el ficarem a un costadet. Ho acabarem regant el carré amb una salsa de corder que haurem fet amb els ossos i verdures.

INGREDIENTS:

- 1 carré de corder
- 200 gr. de carxofetes
- mantega
- 1/2 ceba
- 1/2 l. d'oli d'oliva
- 1 patata
- 20 gr. formatge
- 20 gr. prunes
- 10 puntes d'espàrrecs verds
- sal i pebre
- Salsa corder
- fulletes de menta

Racó poètic

SONET ALS ULLS DE L'AMIGA

Mireu-me amb vostres ulls clars i serens
 puix sou la meva Musa inspiradora;
 ompliu-me el cor de càntiques fervents,
 d'aquella joia mai no moridora.

Blanques finestres que envaeix l'aurora,
 xopa de llum i d'aire transparents,
 ulls de l'amiga que l'amic enyora,
 sôu el miratge d'íntims pensaments.

Si bé us contemplo, hi veig el cel rentat,
 fontana verge absconsa en la pineda,
 clavells de juny que creixen en el blat:
 tota bellesa en vostres ulls es queda.
 Si bé us miro, jo i tot m'hi veig dins vostre,
 ulls bondadosos que sou llum del rostre.

MIQUEL QUEROL
 Barcelona, novembre 1937

ELEGIA

Per una amiga que, si ho és, ignoro
 massa sovint, ai las! suspiro i ploro.
 Oblidar-la voldria i la memòria
 la membra a totes hores inlassable.
 No puc tenir victòria
 per esborrar el record inesborrable.
 Dolça i punyent tristesa
 ha caigut sobre l'ànima encesa.
 No creix cap rosa sense aguda espina,
 ni lliri sense abelles fibladores.
 Això medito, Lina,
 durant les meves desolades hores.

MIQUEL QUEROL
 Barcelona, novembre 1937

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA